

A vibrant autumn scene featuring a wooden walkway made of wide planks that leads from the foreground into a lush forest. To the left of the path, a small waterfall cascades over rocks into a stream. The trees are heavily laden with bright yellow and orange autumn leaves, creating a warm, golden atmosphere. The background shows more trees and a hint of a distant waterfall.

BOKSER
POSTAJE PRINC
Od Plitvica do Raja

Zivotna Priča o
Branku Gravara

Bokser Postaje Princ

Od Plitvica do Raja

Napisao Gavin Devlin

maranathamedia.rs
fatheroflove-serbian.com

Psalam 91:15, 16 Pozvaće me, i uslišiću ga; s njim ću biti u nevolji, izbaviću ga i proslaviću ga. Duga života nasitiću ga, i pokazaću mu spasenje svoje.

Pregled Sadržaja

“Trči sine, trči!”	5
Prizor za bolne oči	8
Šta je život?	10
Muzika samo muzika	20
Izazvan zbog subote	22
Koliko je dobar Bog?	24
Ponovo izazvan.....	25

“Trči sine, trči!”

“Trči sine, trči!” Završne reči koje je ikada čuo od svoje drage majke.

Samo jedanaest godina i sa umom koji je nedavno bio pokvaren pokoljem kojem je lično prisustvovao, Branko je radio ono što je uvek činio, gotovo skoro uvek, sledio je majčina naređenja i potrčao. Drugi svetski rat bio je užasno iskustvo za ljude širom sveta: tragedija je bila na svakoj strani, odvojenost od voljenih, siromaštvo, glad, emocionalni i fizički bol, strah i smrt. Kako dete može očekivati da odraste sa bilo kakvim razumom?

Trči sine, trči! Sneg mu je bio do pojasa I nije znao gde da ide, ali je trčao i trčao i trčao, nikad više da ne vidi lice one koja mu je bila uteha i radost svakog trenutka njegovih nekoliko kratkih godina na ovoj ludoj staroj planeti.

Rođen u Kordunskom Ljeskovcu, Hrvatska, u bivšoj Jugoslaviji, detinjstvo je bilo gotovo savršeno za sina tesara. Život na selu sa svežim vazduhom, svežim proizvodima i bistrom tekućom rekam Koranom koja teče u blizini, dala je Branku savršen početak života punog potencijala za dečaka nadarenog entuzijastičnog stava, oštrog uma i dobrih veština. Šta god da mu je palo na pamet, mogao je da postigne. Ali za ovog seoskog dečaka život je bio oko jednostavnih stvari: sa Jacanom pored njega mislio je da može osvojiti svet. Jacan mu je bio omiljeni jarac, a kada je Jacan bio u blizini, snažnih nogu i dugih rogova, Branko se osećao

sasvim sigurno. Sedeći visoko i ponosno, spuštajući pogled sa svog položaja sa Jacanovih leđa, ovaj dečak je mislio da ima svet pod nogama.

Pored toga, lokalne šume donosile su svoje slavne trofeje voljnim prstima svakoga onoga koji bi se u usudio da iskoristi priliku da pretura po grmlju i vinovoj lozi. Branko je bio jedan voljni avanturista. Borovnice, bobice gloga, jagodičastog voća, šipka, bobica trnjina i lešnika otkrivene su širom otvorenih očiju, skupljene širom otvorenih ruku i konzumirane širom otvorenih usta. Dete tih dana nikada nije bilo gladno - ni u tom kraju. Iako je bilo teško da pojedete celu večeru kada ste se kući vratili sa stomakom koji je već bio prepun 'trofeja' iz vaših avantura, pa majka nije uvek bila zadovoljna svojim sinom.

Svetski poznata, Plitvička jezera, bila su udaljena samo 20 kilometara, pa su redovna putovanja tamo dole svetlucala u očima ovog avanturističkog mladog momka. Energično plivajući i roneći na dno kristalno čistih rupa sa vodom, satima bi oduševljeno zanimali njega i njegove prijatelje. Ali dok je reka Korana bila nedaleko od njegovog doma, udaljenom nekoliko stotina metara, nije morao da čeka da ode na Plitvice da se kupa. Leto je bilo ostvarenje sna za Branka i njegove drugove.

Kako se brzo život može promeniti! Njegov dragi tata je neočekivano preminuo u 58. godini. Bio je tako mlad i iza sebe je ostavio ženu i troje dece. Branko se jedne stvari jasno seća, svog oca kada ga je pogledao u oči i rekao: "Sine, kad bih samo znao

kako ćeš ti proći u životu”. Hvala Bogu, to nije nešto što On dozvoljava bilo kome od nas da zna. Mislim da bi nas srušilo da znamo sve pre nego što se to dogodi. Istina je, neke stvari su dobre, ali ...

A onda se svet promenio zauvek. Adolf Hitler je svoju vojsku podigao do besa, odražavajući njegov vlastiti neuravnoteženi osećaj za stvarnost, i praktično preko noći svet se uvukao u dubinu očaja u stisku rata. Jugoslavija nije bila izuzeta od pustošenja ljudi koji su bili prisiljeni da se bore ili stradaju. Toliko je nepravедno da toliko ljudi propada zbog izbora i odluka nekolicine. Tužna stvarnost tog vremena bila je da Brankova porodica nije bila lokalne nacionalnosti, a živeći u području okruženom ostalima, na koje je sada vršen pritisak da eliminišu ‘neprijatelja’, njegova porodica postala je meta besa i nelogičnog rasuđivanja umova strahom i osvetom.

Rat je tako nepravедan, posebno zimi! Porodica puna ljubavi, stisnuta zajedno u toplini malog doma dok se štitila od hladnoće, bila je laka meta vojnika koji su pakleno pokušavali da eliminišu one koji nisu na njihovoj strani. U jednom mahu gotovo cela porodica je eliminisana! Pokušali su da trče, ali većinu su uhvatili vojnici i ubili. Ukleta sećanja na nasilje zauvek su se urezala u mekan i savitljiv um ranije nevinog deteta. Rat iza sebe ostavlja vrlo malo nevinosti.

Kako je izbegao taj svirepi događaj, čudo je. Da, Branko i njegova mama izbegli su pokolj vojnika, ali ih je zimska hladnoća

dočekala kad su napustili kuću i trčali kroz šumu. Majka, koja nije mogla da nastavi dalje kroz duboki sneg, u očajničkom naporu da spasi svog dragocenog dečaka viknula je: "Trči sine, trči!" I jeste, trčao je! Mnogi njihovi susedi takođe su pokušali da pobjegnu iz svojih domova. Neki su uhvaćeni i ubijeni, dok su drugi uspjeli da pobjegnu kroz hladnoću.

Prizor za bolne oči

Partizanski vojnici pronašli su Branka i ostale i odveli ih u sigurno utočište, u ne tako udaljenom selu koje nije bilo napadnuto. Rat je Branka ostavio siroče i jedino dete. Njegova sestra poginula je tog kobnog jutra zajedno sa snajom i četvoro dece. Njegov brat je ubijen osam dana pre kraja II Svetskog Rata. Što se tiče sudbine njegove majke, nema saznanja o njenoj smrti i nema groba koji bi podsećao na nju. Njeno telo nikada nije pronađeno. Detalje o tome šta se dogodilo sa ljudima koji su uhvaćeni ne mogu se ponoviti u knjizi ove prirode. Njegov otac je umro pre rata i tako se sam nije suočio sa tim tragičnim iskustvom.

Ljudi iz sela su se kasnije vratili svojim kućama kada im je to dozvolila prilika, samo pronalazak kuća bio je spaljen do temelja. Pokupili su delove i obnovili ih. Pravoslavne porodice su se međusobno podržavale kao i što se radi kada izgubite sve što ste nekad imali.

Kada se rat završio, došlo je vreme da napusti Hrvatsku, pa se Branko sa samo petnaest godina autobusom uputio za Beograd,

glavni grad Srbije i Jugoslavije. Pronašavši dalekog rođaka, uspeo je da nađe dom u Zemunu, malom gradu preko reke od Beograda. Ovo će postati njegov dom narednih 70 godina. Kasnije će pronaći dom u Australiji, ali to je već druga priča.

Branko je pronašao priliku da postane šegrt i kvalifikovan je za obučara 1948 godine. Koristeći nadarene noge i trkački talenat, 1950 godine, Branko je pokušao da pobegne iz Jugoslavije radi boljeg života u Italiji. On i dvojica prijatelja pokušali su da dođu do granice između Jugoslavije i Italije, ali su zaustavljeni dok su pokušavali da prođu kroz šumu blizu granice. To je dovelo do 8 meseci zatvora. Tako blizu, a opet tako daleko!

Posle dve godine, pozvan je na obavezno služenje vojnog roka u Jugoslaviji, gde je proveo dve godine na dužnosti narednika. To je odgovaralo njegovom snažnom karakteru koji se razvio iz teškog života. Branku je bilo lakše da naređuje nego da prima naređenja. Čim su mu dve godine obaveznog staža bili završeni, spakovao je kofere i vratio se u civilni život. Odlučio je da se školuje za električara, jer stajanje na jednom mestu i izrada obuće nije bila njegova ideja životnog dela. To je postalo njegovo zanimanje kojim će se baviti do kraja svog radnog veka. Pored posla, vratio se svojoj strasti - boksu. Zapravo je počeo da boksuje 5 godina ranije sa 17 godina. Zajedno sa svojim džudo treninzima, aikido treninzima i bokserskim treninzima, Branko je tokom tih godina bio veoma zauzet i izuzetno u formi. Činjenica da je bio profesionalni bokser, veselog karakter i društvena osoba učinila je Branka veoma poznatom slavnom ličnošću kako u Zemunu, Beogradu tako i svuda gde je boksovaao.

Jedna od priča koja se meni ističe, kao njegovom zetu, bila je jedne večeri kada je Branko prisustvovao plesu koji je organizovala lokalna fabrika u kojoj je radila jedna posebna devojka. Veselo je plesala sa jednim gospodinom kad ju je Branko izdaleka primetio kako pleše. Mirno je prišao gospodinu koji je plesao sa damom, potapšao ga po ramenu i rekao: “Možete sada da odete. Ona je moja.” Bez reči protesta, videvši ko je to, ‘Toper’ lokalni bokser, gospodin se jednostavno udaljio i ostavio Topera da pleše sa svojom novom devojkom. Njena crna kosa se isticala, plesala je oduševljeno a njena budućnost, ostaje da vidimo. Ovo su se bili upoznali prvi put, ali sigurno ne i poslednji. Ovaj ples je trajao od 1957 - 2015.

Šta je život?

Jednog dana, davne 1963 godine, u nemirnoj zemunskoj ulici, Branko je čekao autobus. U to vreme naišao je čovek da uhvati isti autobus. Rekao je Toperu, “Možeš li samo da pričuvaš moju torbu dok odem preko ulice da kupim cigarete?” Branko je rekao, ‘Nema problema.’ Nekoliko minuta kasnije čovek je izašao iz prodavnice sa cigaretama i počeo da prelazi ulicu. Kako je bio ometen paleći cigaretu, nije primetio automobil koji se približavio i napravio je najveću grešku u svom životu.

Otišao je pravo ispod automobila i srušen na zemlju. Ispostavilo se da je to bio fatalan udarac, a ovog trenutka još jedna

prekretnica u Toperovom životu. Odlučio je da prošetati kejom pored reke Dunav koja teče pored Zemuna. Tamo je razmišljao o iznenadnoj smrti čoveka na autobuskoj stanici i njegova sećanja na drugi svetski rat ponovo su mu se pojavila u umu. “Šta je život? Jednog trenutka ste ovde, a sledećeg vas nema.” pomisli Branko u sebi.

Nevidljivi Posmatrač, koji nikada ne propušta priliku, trebalo je da mu sad odgovori. I dok je tako Branko šetao pored reke, naišao je na čoveka i dve gospođe koje je poznavao, a koji su bili Jehovni Svedoci. Začudili su se videvši Branka kako hoda sa nejasnim, izgubljenim pogledom lica. Nakon kratke diskusije, dok su šetali zajedno, pozvali su ga u svoju dvoranu gde su odgovorili na neka pitanja i dali mu Bibliju. Ovo je bio dašak svežeg vazduha za kojim je očajnički žudeo.

Odneo je Bibliju kući i počeo da čita. On je našao veliku nadu u rečima koje je pročitao. Nakon što je nekoliko puta odlazio na njihova predavanja, Branko je nastavio da sam intenzivno čita kod kuće. Pronašao je tamo spomenutu subotu i zapitao se zašto hrišćani idu u crkvu nedeljom, prvog dana u sedmici, kada je Biblija toliko jasna da je subota, sedmi dan, Božji dan. Pokrenuo je ovo sa ljudima u dvorani i pronasao da njihovo obrazloženje i odgovor nisu u skladu sa onim što je on pročitao.

Setio se da na jednom njihovom sastanku, kraj njega je sedela gospođa, koja je na sedištu pored sebe imala malu knjigu pod naslovom ‘Put Hristu’. Pomislio je u sebi, kakav divan naslov za

knjigu. Ali ono što ga je iznenadilo tog dana bilo je kada je čovek koji je vodio taj sastanak ugledao knjigu na sedištu i dok je pokretao rukom i sa snažnom strašću u glasu rekao, “Brzo, brzo, iznesite tu knjigu oдавde.” Ovo je bio presudan trenutak za Branka, koji ga je ostavio pomalo zbunjenog. Ova scena, zajedno sa subotnim pitanjem, podstakla ga je da odluči da se više ne sastaje sa tom druželjubivom grupom ljudi. Bili su tako ljubazni i iskreno su mislili dobro, ali neke stvari se jednostavno nisu poklopile pa je Branko sam nastavio da traži odgovore na svoja pitanja.

[Molimo vas da upamtite, dragi čitaoci, ova priča nije napad na ljude iz različitih zemalja ili napad na ljude različitih verskih opredeljenja. To je jednostavno priča o jednom dečaku i njegovom putovanju kroz život. Ono što je Branko otkrio godinama unazad, jeste da je svaka ljudska duša dragocena u njegovom pogledu: jer je naučio da je svaka duša dragocena u pogledu njegovog Nebeskog Oca. Bog, naš Otac, samo želi da ga deca znaju i dođu u sklad s Njegovim putevima: voleći Ga i voleći jedni druge.]

Zbunjen razlikama koje je nalazio u Bibliji, u poređenju sa onim što je video i što su mu drugi govorili, Branko je sam čitao kod kuće. Jednog dana pitao je suprugu da li zna za ikoga ko je subotom išao u crkvu. Rekla je da poznaje par, Veljka i Bojanu Sremac, koji su pohađali crkvu subotom. “Sad mi je jasno.” rekao je Branko, kad je čuo za njih. Setio se da su ljudi taj par često nazivali “Subotari”. Sad je shvatio zašto.

Kako je ovaj bračni par živeo u eriji u kojoj je Branko radio kao domar, odlučio je da ih poseti jednog petka uveče kako bi porazgovarao o onome što je otkrio u Bibliji. Obradovali su se što je neko došao da ih poseti i da razgovaraju o temama iz Biblije. Iznenadili su se da je lokalni bokser “Toper” bio u njihovoj dnevnoj sobi i postavljao pitanja. Spomenuli su da je sutradan, u subotu, trebao da bude sabor u najvećoj Adventističkoj Crkvi Sedmog Dana u Beogradu, i pozvali Branka da dođe. Branko je brzo i sa oduševljenjem prihvatio njihov poziv.

Sledećeg jutra, pun uzbuđenja zbog odlaska u crkvu u subotu, Branko je ustao rano i stigao u crkvu mnogo ranije od ostalih. Dok je čekao ispred zaključane kapije, naišla su dvojica muškaraca sa kojima je radio (Voja i Boško). Kad su ga videli kako stoji ispred crkve, lepo obučeni i spremni da uđu unutra, u šoku su zapitali: "Šta ti radiš ovde?" Nakon kratkog odgovora, dvojica kolega požuriše, međusobno mrmljajući o bokseru u crkvi. Datum 16 Mart 1963 god. zauvek je urezan u um čoveka koji je polako učio o svom Bogu. Proleće je bilo u vazduhu, a rascvetavanje Božje ljubavi oblikovalo se tako postepeno, ali sigurno u Brankovom srcu.

Veljko je ubrzo stigao i zapanjio se kad je video da ga je Branko već čekao. Njegove prve reči bile su: “Nisam mislio da ćeš doći!” Malo je znao za odlučnost boksera, ne samo u boksu, i džudou, i aikidu, i điu đicu, već još više u svojoj težnji da upozna Boga, i pronađe odgovore na velika životna pitanja. Zajedno su se popeli stepenicama i uputili se do galerije s pogledom na donju salu gde

su ljudi dolazili i zauzimali mesta. Osetio je strahopoštovanje. U životu nije video takav prizor. Pored toga, među tim vernicima niko nije pušio, I to je bilo za njega vrlo zanimljivo! Kada je izašao i zauzeo svoje mesto za pevanje, Branko je zadivljen u strahopoštovanju, kao u transu, samo posmatrao i upijao sa radosću. Muzika mu je ispunila srce kao ništa pre toga. Osećao se kao da je u prisustvu anđela. U stvari, znam da je bio.

Ovo je bio početak onoga što je, do danas, bilo 57 godina radosnih otkrića; učeći stvari koje nikada nije zamišljao o Bogu nebeskom i Njegovom najdivnijem Sinu, Isusu Hristu. Zatražio je proučavanje Biblije da bi saznao više o Bibliji, pa je lokalni pastor pozvan da započne seriju studija koja su dovela do Brankovog krštenja 28 Decembra 1963.

Izgubivši oca tako rano u životu, i ostavivši pitanja o životu, nakon što je svedočio o smrti gospodina dok je čekao autobus, bilo je veliko olakšanje otkriti stvarnost ljubavi i brige njegovog Nebeskog Oca za njega. Pokušao je da se proslavi boksom. Pokušao je da učini ljude ponosnim na njega kroz svoja dostignuća u ringu, i kroz svoju harizmatičnu ličnost i nastup na gitari pevajući sa prijateljima gde god su se sreli. Ali sada su stvari bile nekako drugačije. Otkrio je da ne treba da impresionira Boga da bi bio prihvaćen. Bog ga je voleo bez obzira na to šta je radio u prošlosti, i nastavlja da ga voli bezuslovno sada. Bogu, Branko je bio sin koji se konačno okrenuo da posluša glas svog Oca. Da, Branko je postao sin Božji. To ga je učinilo princom u

Božjoj porodici. Aauu! Ovo je bilo neverovatno otkriće. Bokser je postao princ.

Jakov 2: 5 “Čujte, ljubazna braćo moja, ne izabra li Bog siromahe ovoga svijeta da budu bogati vjerom, i nasljednici carstva koje obreće onima koji njega ljube?”

Rimljanima 8:16, 17 “Ovaj Duh svedoči našem duhu da smo deca Božija.

A kad smo deca, i nasljednici smo; nasljednici dakle Božiji, a sunasljednici Hristovi: jer snjim stradamo da se s njim i proslavimo.”

Jedne večeri, nekoliko nedelja nakon tog sastanka u beogradskoj crkvi, Branko je, odlučivši da prvi put klekne i moli se, zauzeo položaj na kolenima pored svog kreveta. Kad je počeo da se moli, začuo je kucanje. Pitao se, “Šta je to? Odakle ta buka?” Ignorišući je, ponovo je počeo da se moli. Opet se začulo kucanje. Čudno je bilo to što je iz ormana dopirao kucajući zvuk. Mislio je da se neko sigurno uvukao kroz ulazna vrata tokom dana, dok je kuća bila prazna, a sada se sakrio u ormanu za garderobu. Ustao je i otvorio vrata ormana, u potpunosti očekujući da će morati da upotrebi svoje borbene veštine da spreči bilo koga da ne bi povredio nekoga. Na kraju, njegova petogodišnja ćerka spavala je samo nekoliko metara dalje. Ali niko nije bio tamo u ormanu ?? Vratio se na kolena i ponovo počeo da se moli; odlučivši da neće prestati da se moli bilo šta da se desi, čak i ako mu nešto padne na vrat. Ovaj put se molio i ništa ga nije prekidalo. Slava Bogu! Šta god da je bilo, više nije stvaralo probleme u kući. Završio je prvu

molitvu na kolenima i njegova dragocena devojčica bila je na sigurnom pod budnim okom svog Boga. Amin.

1Pet 5:6 “Ponizite se dakle pod silnu ruku Božiju, da vas povisi kad dođe vrijeme. 1Pet 5:7 Sve svoje brige bacite na nj, jer se on brine za vas.

Stihovi i obećanja u Bibliji postajali su stvarnost u Brankovom životu. Otkrivao je da je Bog veoma zainteresovan da bude uključen u naš život. Treba samo da ga pozovemo, damo mu dozvolu i on je tu da pomogne.

Jevrejima 4:16 “Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoć.”

U to vreme je njegova supruga Živka bila u lokalnoj bolnici i pripremala se da rodi njihovo drugo dete. To je bio motiv njegove molitve. Već je imao devojčicu, ali je očajnički želeo dečaka; zato se molio Bogu da bi čuo i odgovorio na ovu molbu. Dobra vest je da je Milan rođen kao srećan i zdrav dečacić. Kako je dobar Bog!

Zabrinut za ono što se dogodilo te večeri dok se molio, Branko je otišao pastoru i ispitivao šta je to kucanje moglo biti. Šta se dešavalo? Pastor ga je pitao da li ima slike na zidovima u svom domu. Branko je rekao da je na zidovima imao dve velike slike vila. Pastor ga je obavestio da je to prodor u domu koji je omogućio sotoni da uđe u kuću i prouzrokuje smetnju; i da treba da ode kući, da ih skine, i vidi šta će se dogoditi. Nepotrebno je reći da se Branko uputio pravo kući, skinuo slike i brzo ih bacio.

Kucanje nikada više nije poremetilo molitve te porodice. Sve ove godine štitili su ih budni, mada neviđeni gosti, poslati sa neba gore.

Zdravstvena poruka 1Kor 10:31 “Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božiju činite.”

Jedna od zanimljivosti, koju često previde oni koji čitaju Bibliju, jeste činjenica da je Bogu zapravo stalo do našeg zdravlja u sadašnjosti, kao i do naše večne sudbine u budućnosti. U jednoj studiji sa pastorom, Branko je saznao da postoje određene namirnice, za koje je Bog upozorio da su nečiste. To je značilo da neke stvari u njegovom frižideru i kuhinjskom ormanu nisu u skladu sa biblijskim jasnim uputstvima za dobro zdravlje – 3 Moj. poglavlje 11.

Pomislio je: “Kako to da sam ceo život jeo te stvari, a sada su one nečiste?” Ali pošto je bio pošten čovek, odlučan da učini stvari kako treba, i pročitavši ovo za sebe u Bibliji, odlučio je da ode kući i baci ovu nečistu hranu. Zamislite šok njegove drage žene na ovaj zahtev. Živka se nikada nije prepirala sa suprugom, bila mu je uvek verna, i zato je jednostavno pitala da li svinjsku mast može dati komšiji. Branko je sa svojom tipičnom, tačno rečeno logikom rekao: “Ako to nije dobro za nas, nije dobro ni za njih. Baci to u kantu.” I to je učinila.

Kada je Branko prvi put odlučio da ide u crkvu, Živka mu je rekla da joj je drago što ga vidi da odlazi na bogoslužjenja, jer zaista

treba da ide. Nadala se da će to preokrenuti život harizmatičnog boksera, jer je taj način života često značio da je noću bio odsutan, dok je ona bila kući sa svojom devojčicom. Jedne noći dok je bila u toj situaciji, njena devojčica joj je prišla i rekla: “Mama, ne plači. Tata će doći kući kad bude gladan.”

Dok je gledala muža kako se polako menja, dok je iz Biblije saznavao ove divne istine, počela je da sluša pažljivo na ono što je pastor delio sa njenim mužem. To ju je navelo da se takođe odlučila da će slediti Isusa i biti krštena. Tokom godina njena vernost i mudrost i darežljivost bili su dobro nagrađeni mogućnostima da blagoslovi druge. Zaista princeza, časno predstavljajući svog Oca, dirnula je živote mnogih ljudi dobrim savetima, blagovremenom pomoći i izdašnim poklonima. Kakav je blagoslov bila za porodicu i prijatelje.

Uzimajući zdravstvenu poruku k srcu, Branko je postao vegetarijanac i takav je već više od pedeset godina. Redovni post, takođe je bio deo njegovog zdravstvenog plana; obično jednom nedeljno, ali ponekad i dva puta ako se moli za nešto ili nekoga posebno.

Šta je rezultat njegove zdravstvene prakse? Dok pišem ove reči, mogu vam reći da živi u mojoj kući ovde u Australiji pet godina i nikada nije uzimao čak ni Panadol protiv glavobolje, i ne uzima ni jedan lek. U julu smo proslavili njegov 90ti rođendan. Takođe se sećam da sam ga pre deset godina pitao šta želi za svoj 80ti rođendan dok je još uvek živeo u Srbiji. Tražio je novi konopac za

preskakanje. Ludi bokser! Odneli smo mu jedan kad smo ga posetili. Imam video snimak kako ga s oduševljenjem koristi u svojoj kući tamo u Zemunu.

Sad mu je devedeset, i žali se da novi konopac nije tako dobar kao njegov stari, zato što se sada bori da preskoči. Pokušava, ali više ne može da postigne ritam. Kao njegov zet, mogu reći da mi je on inspiracija. I ja sam, takođe vegetarijanac trideset pet godina. Njegova devojčica postala mi je supruga pre 29 godina, i nikada u svojoj kući nismo imali mesa, i uživamo u odličnom zdravlju. Slava Bogu.

Očigledno je da je Branko prestao da boksuje ubrzo nakon što je otkrio istinu o Bogu davne 1963. Iznenađenje njegovih kolega boksera bilo je neizmerno. Nisu mogli da veruju da će se ‘Topper’ odreći tako sjajne karijere da postane Adventista sedmog dana. To su morali biti najčudniji ljudi u gradu. Zašto bi postao jedan od njih, pitali su se? Budući da je čovek koji ne zna šta znači reč bojažljiv, i ne plaši se nikoga i ničega, Branko je uvek brzo dao razlog za nadu koju je pronašao u Bibliji.

1Peter 3:15 “Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojim. A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vase nadanje.”

Isus ga je spasio i to je bilo to. Bio je na putu za nebo sa ženom i decom, i ništa drugo nije bilo važno. Svoj muzički dar preneo je na svoje dvoje dece.

Muzika samo muzika

Psalam 9: 1. “Hvalim te, GOSPODE, iz svega srca svojega, kazujem sva čudesa tvoja.

Psa 9: 2 Radujem se, I veselim se o Tebi, pevam imenu Tvojemu, višnji!”

Na svom jeziku, Branko često kaže: “Samo pesma, samo pesma!” što znači “Samo pevaj, samo pevaj!” Svirao bi gitaru i pevao ceo dan ako mu se pružila prilika. Do danas, uprkos tome što je slomio zglob nakon gadnog pada niz stepenice pre nekoliko godina; i sada nesposoban da dugo svira gitaru, i dalje dugo peva u svojoj sobi. Često ga čujem, nakon što završi sa pevanjem jedne od svojih omiljenih pesama zahvalnosti, kaže, “Amin. Aliluja.”

Branko je uvek voleo muziku i svirao gitaru gde-god se nalazio, tako da je svoju ljubav prema muzici pretvorio u slavljenje Boga. Želeo je da mu se deca pridruže u tome. Kako su njegovo dvoje dece raslo, podsticao ih je da pevaju s njim gotovo svuda gde su išli. To je podrazumevalo pevanje u autobusu kada su išli u crkvu ili do reke Dunav. Pevali bi u crkvi, naravno. Pevali bi u vozu kad bi išli na odmor na Jadransko more. Pevali bi u hotelu u kojem su odseli tokom praznika. Gotovo gde-god je bilo ljudi u blizini, Branko bi izvadio gitaru i samo bi prozvao broj pesme. Deca su odmah znala koju pesmu želi da peva, I počeli bi da pevaju.

Njegova ćerka, Zlata, takođe je počela da svira gitaru sa 7 godina, a klavir je počela da svira sa 12 godina. Potreba za sviranjem klavira u crkvi pojavila se, pošto u to vreme nisu imali klaviristu u crkvi. Zlata je tako dala sve od sebe da prvo nauči jednu pesmu, i polako je naučila da svira i druge pesme. Možete da zamislite kako je njen otac bio srećan što ima ćerku koja ga može pratiti u pevanju, i sviranju na gitari i klaviru. Njegov sin Milan takođe svira gitaru i dobro peva. Kakva izuzetno nadarena porodica: sve na slavu Božiju!

Mnogo godina kasnije, dok smo Zlata i ja putovali po Evropi, sreli smo pastora i njegovu suprugu u Salzburgu, u Austriji. Njihove podatke za kontakt dao nam je prijatelj iz Bogenhofena, SDA koledž u Austriji. Kad smo stigli u Salzburg, pastor nas je dočekaao i doveo u svoj dom. Dok smo bili tamo, a pošto su i oni bili Srbi poput Zlate, slobodno su razgovarali i delili priče na svom jeziku.

Kada je pastorova supruga saznala da Zlata svira klavir, a ja gitaru, ona je iskoristila priliku da im otpevamo nekoliko pesama na klaviru koji su imali u svom domu. Nakon što smo otpevali jednu određenu pesmu, pastorova supruga je rekla da se seća kako je decenijama ranije bila u Sutomoru na Jadranskoj obali, i slušala čoveka sa dvoje male dece koji je svirao gitaru i pevao, i donosili radost svima koji su ih slušali. Ova pesma vratila je posebna sećanja na te dane.

Kada joj je Zlata rekla da su to njen otac, njen brat i ona sama, žena je bila zapanjena i puna radosti, samo pomislivši da je ta

devojčica sada bila gost u njihovom domu i da je ostala verna Bogu svog detinjstva.

Izazvan zbog subote

Filipljanima 4:19 “A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svojem u slavi, u Hristu Isusu.”

Nije sve posuto ružama kada se zalažete za istinu Božiju. Nakon obaveze da će držati Biblijsku Subotu: (2 Moj 20:8-11) Branku je šef rekao da mora da radi subotom. Na to je Branko odgovorio da je odlučio da više neće raditi subotom. Kada je njegov šef rekao da će izgubiti posao ako ne radi subotom, i ispitivao ga kako će izdržavati porodicu, Branko mu je rekao da će se Bog pobrinuti za njega i njegovu porodicu. Šef je rekao, "Preterao si sa ovim." I Branko je na mestu ostao bez posla. Kada je rekao supruzi kada se vratio kući, i ona je imala isto pitanje: “Kako ćemo preživeti?” Ponovo je Branko rekao: “Bog će se pobrinuti.”

Našao je tu i tamo nekoliko poslova, jer su mu veštine kao domara pružale priliku da pomogne mnogim ljudima tih dana. Ovo iskustvo pokazalo je Brankovu odlučnost da bude veran Bogu bez obzira na okolnosti. Ako je u Bibliji nešto jasno rečeno, onda bi to i učinio. Bilo je tako jednostavno!

Jakov 1:22 “Budite pak tvorci reči, a ne samo slušači, varajući sami sebe.”

Do sada su njegovi prijatelji sa boksa mislili da je poludeo, a to su mislili i njegove kolege, ali Branko je bio na putu za koji je verovao da će mu pružiti želju srca, večni život sa svojim nebeskim Ocem i Njegovim Sinom, Isusom Hristom . U taj san uključio je želju da mu se što više porodica i prijatelja pridruži na ovom putovanju za nebo, tako da je uvek bio spreman sa traktatima u džepu da daje bilo kome koga je upoznao. On je takodje bio uvek spreman da da odgovor za veru koju je sada imao, i uvek je bio spreman za pesmu.

Tri meseca kasnije, njegov šef se predomislio i Branku je ponudio posao. Ako je ta ponuda podrazumevala da ne radi subotom, on bi se rado vratio. Njegov šef je rekao, “Dobro.” I Branko je ponovo imao posao sa punim radnim vremenom, koji je, inače, trajao sve dok nije otišao u penziju. Kako je dobar Bog! Iako nikad bogat čovek, Branko je uvek imao dovoljno za porodicu, i na kraju, šta ti još treba u životu. Kao princ u Božjem carstvu, znao je da njegovo nasledstvo nije u ovom sadašnjem dobu, već u novo stvorenom svetu.

Mat 6:19-21 “Ne skupljajte sebi blaga na zemlji, gde moljac i rđava kvara, i gde lupeži potkopavaju i krađu;

Ali sakupljajte sebi blago na nebu, gde ni moljac ni rđava kvara, i gde lupeži potkopavaju i krađu: jer gde je vaše blago, biće i srce vaše “.

Mat 6:33 “Ali tražite prvo carstvo Božije i pravdu njegovu; i sve ovo će vam se dodati.”

Tokom ovih godina, pet porodica je dirnuto Brankovim deljenjem njegove vere u Boga i pridružile su mu se kao članovi Božje porodice. Mnogi drugi su do sada odlučili da mu se ne pridruže na njegovom putu, ali su ipak blagosloveni što su čuli o Bogu i Njegovoj velikoj milosti.

Lokalna prodavnica satova u Zemunu jedan je od primera Brankove strasti da deli svoju ljubav prema Bogu. Časovničar bi popravljao na stolu u radnji, ali kada nije bilo mušterija, imao bi nekoliko slobodnih trenutaka, i tada bi odlazio u zadnju prostoriju gde je sedeo Branko i govorio o svojoj veri sa prijateljima koji bi se okupili da slušaju. To traje decenijama jer se poznaju još iz njegovih bokserskih dana.

Kada se ćerka sajdzije pridružila da radi u radnji, ona je takođe počela da se uključuje u studije, da bi se na kraju prijavila za Dopisnu biblijsku školu. Bilo mi je zadovoljstvo upoznati ove drage ljude kada sam otišao u Srbiju, i pridružio sam im se u zadnjem delu njihove radnje i odgovarao na njihova pitanja.

Sad kad Branko živi u Australiji, prijatelji mu mnogo nedostaju, i taj zadnji deo sajdzijske radnje je danas mnogo tiši.

Koliko je dobar Bog?

A šta kažete na ovo! Jedna porodica je prihvatila Božju poruku i pridružila se Brankovoj lokalnoj crkvi u Zemunu. Godinama

kasnije doselili su se u Australiju. Porodica je imala tri ćerke koje su volele da pevaju sa Zlatom i Milanom. Kako su im nedostajali kad su otišli na drugi kraj planete. Nekoliko godina nakon što su se naselili ovde u Australiji, pozvali su Zlatu da dodje na odmor i da ih poseti. Dok je bila ovde, upoznala je mladog Australca, i da znate, postali su najbolji prijatelji, venčali se i žive još uvek srećno. Danas mi je čast da napišem priču njenog oca.

Ponovo izazvan

Priće 22:6 “Uči dete prema putu kojim će ići; pa neće odstupiti od njega ni kad ostari.”

Još jedna prepreka koju je morao da preskoči bila je činjenica da su u komunističkoj Jugoslaviji sva deca morala da pohađaju školu šest dana u nedelji. To je naravno dovelo do sukoba sa Odeljenjem za obrazovanje u Beogradu, jer je odlučio da Zlata više neće ići u školu subotom.

Nastavnici u njenoj školi to nisu postavili kao problem, ali ono što se dogodilo je da je otac jednog deteta kontaktirao školu i požalio se da njegova ćerka mora da ide u školu 6 dana, pa nije bilo fer da Zlata ide samo 5 dana. Kada je ovo podelio sa drugim roditeljima, tutnjava je postala sve glasnija u društvu.

Direktor škole je konačno kontaktirao Branka i rekao mu da se roditelji žale na ovu situaciju, pa je pozvao Branka u školu na razgovor.

Stigao je u školu i pronašao kancelariju direktora. Ušavši u kancelariju, seo je i počeli su da razgovaraju o situaciji koja je u toku. Čuvši okolnosti u vezi sa pritužbama roditelja i čuvši da misle da Zlatu treba prisiliti da ide u školu subotom, Branko je odgovorio, “Tamo gde ja idem u subotu, ide i Zlata”.

Direktor škole obavestio je Branka da će njegovu odluku morati da prijavi višem organu.

To je dovelo do sastanka sa šefom odeljenja za obrazovanje u Beogradu. Kada su čuli priču da je postao subotar, i da više nije radio subotom, a sada u subotu izvodi ćerku iz škole, ministar obrazovanja rekao je Branku da je u redu ako želi da poludi sa svojom zaljubljenošću u religiju, ali ne i da to prenese na svoju decu. To je, rekao je ministar, bilo nepravedno prema deci. Branko je obavestio ministra da je to bila njegova odluka zasnovana na Božjoj reči i da nije hteo da promeni odluku zbog nekog vladinog zakona.

Setite se da su ga mnogi ljudi koji su komunicirali s Brankom poznavali kao Topera boksera. Znali su da je on jedan od najodlučnijih ljudi u gradu. Tako da im je bilo teško da shvate ovaj verski put.

Sledeće nedelje ministar obrazovanja poslao je predstavnika iz odeljenja u školu da dalje istraži stvar. Razgovarao je sa Zlatinom učiteljicom Cvetom Gavrilović i pitao je za Zlatu. Ona je odgovorila, “Da je svaki učenik poput Zlate, bilo bi im dovoljno da pohađaju školu samo pet dana.” Ovim svedočenjem u korist

Zlate, stvar je rešena i Zlata nikada nije morala da ide u školu subotom tokom ostatka svog obrazovanja. Pošto je Branko učio ćerku da bude vredna i verna u školi, to je rezultiralo obilnim blagoslovom.

Jedne subote, kada su Branko i njegova supruga vodili decu u crkvu, on je na rukama nosio svog dečaka, dok je Zlata bila verno uz njega, držeći majku za ruku. Tog zimskog dana, zato što je sneg bio dubok kraj puta, morali su da pešače dva kilometra do glavnog puta. Problem je bio što su autobusi vozili samo glavnim putem, pa je porodica morala pešačiti da bi uhvatila autobus.

Ko je slučajno prolazio kolima tog jutra? Bio je to direktor iz škole. Zato što je bilo hladno vreme, stao je i ponudio da ih poveze. Kada je Zlata videla ko je to zadrhtala je više nego što je već bila od hladnoće. Kada je direktor video ko je ta porodica, pitao je Branka: “Gde idete danas po snegu?” Branko je odgovorio: “Znate kuda idemo. Danas je subota! Idemo da bismo uhvatili autobus do crkve.” Direktor se nasmešio i rekao: “Uskočite u moj auto. Danas ću vas odvesti do vaše crkve.”

Ova mala porodica dodirivala je ljude gde god su išli. Inače, ovo iskustvo dolaska kolima do crkve dogodilo se više puta.

Kad je Branko bio mlad, on je, zbog samopouzdanja i sposobnosti u izvođenju bilo čega u šta je uložio svoj um i napor, mislio da je svojim radom mogao da ‘postigne sve’. Ali kako je život tekao, shvatio je sve više i više da su ga Božji dar i Njegovi blagoslovi

ustvari učinili toliko uspešnim. Zašto nije ubijen kao dete u ratu? Zašto ga nije udario automobil dok je prelazio ulice po gradu? Zašto nikada nije ozbiljno povređen ni na jednom svom profesionalnom takmičenju u borbi? Zašto mu je vraćen posao? Zašto je odeljenje za obrazovanje odustalo i dozvolilo Zlati da pohađa školu samo pet dana u nedelji? Da, Branko je naučio ...

Najdragoceniju životnu lekciju:

“SVE MOGU U ISUSU HRISTU
KOJI MI MOĆ DAJE”

Filibljanima 4:13

Bog je bio taj koji je nadgledao ovog dečaka na svakom koraku njegovog putovanja. Bog je bio taj koji je Branka štitio na svakom koraku i koji ga je sprečio da sebi ne nanese trajnu štetu tokom njegovih zaista ludih dana pre obraćenja. Sva hvala i svaka slava pripada njegovom Ocu na nebesima, koji je zadovoljavao sve njegove potrebe u životu kroz Isusa Hrista, njegovog Gospoda. Branko je doživeo divna iskustva, a polovina toga nije ispričana u ovom kratkom svedočenju.

Pre pet godina, ples koji je započeo u noćnom klubu u Zemunu, završio se kada je Živka preminula u 87 godini u beogradskoj bolnici u Srbiji. Ljubav njegovog života, žena koja je stajala pored njega na svakom koraku i koja je verno odgajala njihovu decu mudrošću, snagom i vernošću, nije više uz njega. Ona sada čeka, spavajući na groblju u Beogradu, na taj veliki i divni dan, koji hrišćani širom sveta znaju kao drugi Isusov dolazak.

Kao devedesetogodišnjak, čiji su najbolji dani već odavno iza njega, Branko gleda napred, sa snagom vere koja ostaje nepokolebljiva, držeći se te blažene nade za slavno javljanje svog Gospoda. Često govori o svojoj nadi da će se ponovo sresti sa Živkom. I ja delim ovu najslavniju nadu da ću je ponovo videti. Koliko su ljudi tokom istorije imali divne veze koje je okončao najveći od svih neprijatelja, smrt? Zajedno sa svima onima koji su gore položili svoje poverenje u milost našeg vernog Oca, čekamo da se tog slavnog dana ponovo ujedinito kao jedna velika srećna porodica. Kakav dan biće to!

1 Sol 4:13-18 “Neću vam pak zatajiti, braćo, za one koji su umrli, da ne žalite kao i ostali koji nemaju nada.

Jer ako vjerujemo da Isus umrije i vaskrse, tako će Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s njim.

Jer vam ovo kazujemo riječju Gospodnjom da mi koji živimo i ostanemo za dolazak Gospodnji, nećemo preteći onijeh koji su pomrli.

Jer će sam Gospod sa zapoviješću, s glasom arandelovijem, i s trubom Božijom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće najprije;

A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti.

Tako utješavajte jedan drugoga ovijem riječima.”

Sada, dok se svet okreće nekim čudnim zaokretima i ispunjava tugom i strahom, i strepnjom rođenom iz neizvesnosti budućnosti i strahom od smrti, Branko strpljivo i samopouzvano čeka Isusov povratak. Ne deli strahove sveta jer za svog Spasitelja ima Isusa.

Živeći sada u Australiji, dane provodi čitajući Bibliju, pevajući svoje pesme, jedući izvrsnu vegetarijansku hranu i uživajući u svakom trenutku sa svojom devojčicom koja se pre oko trideset godina udala za mene australijanca. Život u suptropskom Brizbenu je divan način uživanja u penzionerskim godinama.

Branko nije naučio tako dobro da govori engleski jezik, jer je u kasnijim godinama života došao u Australiju, ali bio je odlučan da nauči nešto kako bi mogao da deli sa ljudima kad idemo u posetu. Posle mnogo dugih sati noću, u svom krevetu sa isključenim svetlom i baterijom u jednoj i Biblijom u drugoj, Branko je naučio ovaj biblijski stih na engleskom: “Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.”

Svako ko poznaje Branka ovde u Brizbenu zna da sa sigurnošću može sve učiniti kroz Hrista koji ga jača. Siguran sam da bi Brankov otac bio toliko ponosan na ono što je njegov sin postigao tokom života. Šteta je što nikada nije imao zadovoljstvo i privilegiju da mu se pridruži na njegovom duhovnom putu. Ali, slava Bogu, Njegov nebeski Otac je posmatrao svog dečaka na svakom koraku iz jedne avanture u drugu, i iz jednog grada u drugi i iz jedne zemlje u drugu. I sada se Branko raduje životu i čeka “grad u kojemu je zidar i tvorac Bog” gde vlada večni mir. Jevrejima 11:8-10

Jednog dana “Bog će obrisati sve suze sa naših očiju; i više neće biti smrti, ni tuge, ni plača, niti će biti bola, jer prvo prodje.” Otkrivenje 21:4

Havala Bogu da više neće biti bežanja.

Sledeći zapovest svoje majke da, “Trči sine, trči!” Branko je istrčao dobru trku, borio se dobrom borbom i upravo je završio svoju trku, održao veru. I sada čeka venac pravde koji će mu dati Gospod, pravedni sudija toga dana. 2 Timoteju 4:7, 8

Ti dani igranja i plivanja na Plitvičkim jezerima sa svojim prelepim ambijentom, Branku sada vraćaju lepe uspomene, ali verom je sada svoj um usmerio na Raj, divno mesto gde ga čeka njegov novi dom, za koji je Isus rekao da je otišao da ga pripremi. Biblija nam kaže da tamo teče čista reka:

“I pokaza mi čistu reku vode života, bistru kao kristal, koja izlazi iz prestola Boga i Jagnjeta.” Otkrivenje 22: 1

Neka ova priča pruži svakom čitaocu odlučnost da sledi istinskog i živog Boga i Njegovog dragog Sina, Isusa Hrista, i da im se pridruži pored te reke, zajedno sa Brankom i njegovom porodicom, u tom gradu svetlosti. Amin

Od trčanja da spasi svoj život
do trčanja trke svog života.

Pridružite se Branku na njegovom putovanju dok prevazilazi svoje strahove kao dete koje je preživelo drugi svetski rat, kroz njegove bitke protiv drugih boksera, na njegovu odlučnost da izgradi novi život.

Kako mu je čekanje autobusa zauvek promenilo život? Ne samo da se Branko nije nikoga plašio, nije se bojao ni da traži odgovore na teška životna pitanja, i kada je pronašao odgovore koje je tražio, nije se bojao da promeni smer u svom životu. Savršena ljubav izgoni strah.

Pridružite se Branku dok on ide od trčanja za svoj život do trke svog života. Izašao je kao pobednik u Isusu Hristu. Slava Bogu.

“SVE MOGU”

“SVE MOGU U ISUSU HRISTU
KOJI MI MOĆ DAJE”